

ning (Modsigelse), jo, den offentlige Mening, thi vor Stilling er jo nu saaledes, vi have jo dog nu saamange Stemmer for os her i Danmark og en saa stor Tilslutning hos det danske Folk, at om Valgagitationer kan det aldrig dreie sig, naar vi tale; det ligger slet ikke for os, det bryde vi os ikke om mere. Men den offentlige Mening, navnlig i visse Kredse, har ikke godt af at tro, at Mand med de Herrers Betydning skulde kunne billige den Tale, som man hører, og som ogsaa den ærede Ordfører i Begyndelsen af denne Debat om Finantsloven har haft Leilighed til at fremhæve, at der skal begaas Brud paa Grundloven, at Forsætningen maa springe, og at der maa bruges provisoriske Finantslove som Middel, naar dette Flertal ikke vil høre sig. Det er i høieste Grad beklageligt, at saadanne Ting komme frem; det virker i høieste Grad demoraliserende paa Befolkningen, naar i det Mindste Klasser i Folket kunne tro, at saadanne Udtalelser finde Støtte, eller at der ses igjennem Fingre med dem fra Mandens Side, hvem vi alle tillægge saa stor Betydning, og hvem det er enhver dansk Mandts Pligt at tillægge saa stor Betydning som de ærede Medlemmer, jeg nys omtalte. Det er nemlig klart, at i alle disse Udtalelser om provisoriske Finantslove ligger der den største Fornærmelse mod den nuværende Regjerings Medlemmer og, for at sige det rent ud, mod Statens høieste Autoritet; der ligger uendelig graverende Fornærmelser, insame Fornærmelser og Sigtelser mod Kongen og Ministeriet i disse Raad, der lyde fra forskjellige Sider udenfor Salen, eller i disse halve Billigelser af provisoriske Tilstande, der udtales. Dette maa Enhver kunne forstaa, og det er ogsaa ganske klart, at det ikke blot er en Fornærmelse mod disse Mandes Høderlighed, men at deri tillige ligger en Sigtelse, som er rettet direkte mod disse Mandes Intelligens og Forstand, idet det jo er klart, at, ganske uafhængigt af det Spørgsmaal, om en provisorisk Finantslov er grundlovsstridig eller ikke, er det jo dog slaaet fast — det kan Ingen bestride — at en Regjering, der udsteder en provisorisk Finantslov, i det danske Folks Dine vil staa som en grundlovsbrydende Regjering. Altsaa, asset fra det Spørgsmaal, om en provisorisk Finantslov er lovlig eller ikke, er saa Meget vist, at de, der opfordre dertil, haade udtale en Tro paa, at der paa saadanne Steder kunde foretages grundlovsstridige Ting, og tillige udtale en Opfordring til Ministeriet om at tilraade Kongen at begaa en saa forfærdelig politisk Feil som den at gjøre et Skridt, der vil stemple ham og hans Regjering i det danske Folks Dine som grundlovsbrydende. Dette er dog en Ting, der er klar som Solen, og derfor, siger jeg, ere disse Udtalelser i Bladene dobbelt strafværdige og foragtelige, og jeg vil tilstaa, at det undrer mig meget, at der ikke fra den høitærede Regjerings Side er anlagt Sag mod den Slags lefsærdig

Legen med provisoriske Finantslove. Den høitærede Regjering er ellers ikke sen til at anlægge Sag, naar den finder Udtalelser i Pressen, der ikke konvenere den. Dette bliver nu dens Sag, det kan jeg ikke misbillige, Enhver maa have Lov til at anlægge Sag, naar han har Lyst dertil; men her er der virkelig en Forpligtelse for Regjeringen til at gjøre det, — denne Forpligtelse er ikke bleven opfyldt, — og der paaligger de Herrers paa den anden Side af Salen en moralsk Forpligtelse til at fralægge sig Mafferskab med saadanne Ting og til at give en aabenbar og tydelig Erklæring om, at de anse provisoriske Finantslove ikke blot som liggende udenfor Grundloven, men som stridende mod Grundloven, og til at slaa alt det Kryb ned, som i Ly af deres store Skygger søger at forgifte Befolkningen.

Saall: Ja, den ærede Læser var jo ved at anvise mig og mine ærede Meningsfæller to forskjellige Pladser, hvoraf den ene rigtignok mere skulde være en Forventning eller Forhaabning, den anden derimod en mere sorgelig Virkelighed. Den første var den, at, der var Udsigt til, at vi skulde komme i Spidsen for Ledelsen af Landets Anliggender eller i alt Fald i Spidsen for en Majoritet — jeg veed ikke rigtig, om det var Ordene, men Meningen var det utvivlsomt. Dette opstilledes som et velvilligt Haab fra hans Side. Hvor notorisk eller paalideligt det vil vise sig, kan være usikkert, og det er ogsaa ganske vist, at det altid kommer an paa, hvad det er for en Hær, man fører an; dette medfører naturligvis ogsaa sin Indslydelse paa Betydningen af den Stilling, der opnaas ved at føre an. Jeg siger altsaa, at dette kun er Noget, der er stillet op fra det ærede Medlems Side som en Mulighed og som hans Mening, og jeg skal ganske lade det staa hen. Derimod ledsagede han denne Mening med den endnu mere klare og bestemte Uttring, at vi for Dieblittet befandt os i Trainet. Imod dette skal jeg heller ikke sige Noget; denne Stilling kan jo ogsaa have sine Behageligheder, og det er jo efter det ærede Medlems Mening ikke saa foragteligt at være Trainudst. Vi have i alt Fald Intet at beklage os over, og vi have heller ikke gjort det, saa vidt jeg veed. Men en Følge af, at det ærede Medlem kun kunde anvise os den ene Stilling i Haabet eller Forventningen og den anden som Virkelighed, gjør jo, at med den tredje Stilling i alt Fald have vi Intet at gjøre, den Stilling nemlig, nu at føre Anliggenderne. Det er altsaa givet, at det ikke er os, der have at bestemme Regjeringens Gang og de Skridt eller de Hovedskridt, der skulle gjøres. Dette beider jeg det ærede Medlem ganske væsentlig at længe Veget paa, at det altsaa ikke er os, han har at henvende sine Spørgsmaal til; thi netop paa Grund af den Stilling, han ganske rigtig har tillagt os her, have vi ingen Opfordring til